

skab til sin Frelser, og Du kan maaske faa et Menneske derud af, der staar Maal for Menneskers Øjne, men det vil mangle, hvad Gud ser efter: Hjærtets Hengivelse til ham, Erkendelsen af sin sande Stilling til Gud, af sin Synd og af Tilgivelsen for Jesu Skyld og derfor ogsaa det nye, af Gud givne Liv, der alene omskaber et syndigt Menneske.

Naar jeg af personlig Erfaring kalder Mennesker, der har opgivet at søge Gud for Sind, der er mærkede af Døden, da er det, fordi ethvert Menneske, der afbryder sin Forbindelse med Gud, netop derved fjærner sig fra Livets Kilde. Den Side af Mennesket, der vender ud mod Verden, mod Menneskene, maaske mod det skønneste og bedste denne Verden ejer, kan være levende og virksom. Men den Side af Menneskesindet, der vender mod Evigheden, gaar ind under Dødens Magt. Eller ses det ikke tydeligt? Dør ikke Trangen til Gud, ja Tanken om Gud, dør ikke Forstaaelsen af, hvad Synd er, og hvad den fuldkomne Helligheds Herlighed er og Længslen derefter? Og hvad er Tungsindets og Livsledens ubeskrivelige Lidelse, hvad al denne Fortvivelse, der atter og atter i Liv og Literatur slaar frem i lyse Luer, og som kun de kan rose sig af ikke at kende, der enten aldrig har tænkt og følt stærkt, eller som allerede har naaet Ufølsomhedens Stadie, hvad er den andet end Bevis for, at Mennesker er syge til Døden.

Naar de Ofre, saadanne Sind bringer, forekommer mig gribende, saa er det først, fordi jeg regner det for noget af det bedste i et Menneske, for noget af det, jeg bøjer mig for, om han med saadan Lidelse, med Haabløsheden over sin Sjæl, alligevel kan ville glemme egen Smerte for fremmed Nød, og det er tillige, fordi hele det gudsforladte Menneskelivs Raadløshed ligesom blotter sig til det Inderste i disse Bestræbelser, hvor „en blind vil lede en blind“, hvor den, for hvem Livet er uden egentligt Værd eller en Kval, vil prøve paa at gøre det til Lykke for andre.

Naar Du siger, at Guds Søn agtede ikke jordisk Lidelse ringe, saa har jeg allerede indrømmet det, og at ingen, der vil følge ham efter, kan gøre det. Men han havde i fuldt Maal Betingelsen for at give den evige Hjælp sammen med den timelige, og det gjorde han. Til det Folk, han mættede med Brødet, sagde han: „jeg er Livets Brød“, til de Kvinder, han gengav den elskede Døde, sagde han: „jeg er Opstandelsen og Livet“.

Naar Du endelig spørger mig, om jeg tror, at det „set selv fra Evighedssynspunktet er ligegyldigt, om den Kærlighed, Ofrene vidner om og fremkalder, har været eller ikke været,“ saa mener Du vel dermed, om jeg tror, at denne Kærlighed har Betydning eller ej for Gud. Det er selvfølgeligt, at jeg ikke tvivler om, at Gud har Behag i, at Mennesker er kærlige, og hellere ser dem saaledes end haarde og ubarmhjærtige. Men denne Opfattelse, der